

Богориди изпратилъ Гавриила въ гръцкото висше училище, гдето се изучавали най-главнитѣ старогръцки (елински) науки: история, гражданско учение, география, стара и нова поезия, мъдростъта на велики люде, наука за правилно разсѣждение, законознание, звездобройство, френски езикъ, физика и химия. Гръцкитѣ му другари го смѣтали за грѣкъ по родители, защото приказвалъ, пишелъ и четѣлъ съвършено правилно по грѣцки (елински) езикъ. И наистина, въ Цариградъ Гавриилъ малко позабравилъ родния си български езикъ, та пишелъ и говорѣлъ само по грѣцки. Ако поиска да напише писмо, по-лесно му било да го напише по грѣцки, отколкото по български. На своя учителъ въ Карлово той писалъ много писма и то все по грѣцки езикъ. Сегизъ-тогизъ написвалъ и по български, но буквитѣ му били църковни и мислитѣ му не се излагали така гладко и възвишено, както когато пишелъ по грѣцки.

На учение въ Парижъ.

Гавриилъ Кръстевичъ станалъ вече 20 годишенъ младежъ. Гръцката наука, що изучилъ съ отличие, го влѣкла да почита и уважава отечеството на гърцитѣ, ала неговата съвѣсть му диктувала да работи и за своето българско отечество и за своя български народъ. Поискалъ да прочете нѣкоя история за българитѣ, но не можалъ да намѣри такава въ Цариградъ. Всички истории били написани и напечатани по грѣцки езикъ. Гавриилъ обикналъ френския езикъ, защото намѣрилъ въ френскитѣ книги да се пише нѣщо добро за българитѣ. Затова се помолилъ на князь Стефанъ Богориди да го изпрати въ Парижъ да изучи и френската наука. Богориди се съгласилъ, далъ му пари и Кръстевичъ стигналъ въ Парижъ (1838), па постѣпилъ да живѣе въ дома на турското посолство, гдето изпълнявалъ домашна служба. Скоро той се записалъ въ гимназия, за да се подготви да издѣржи изпитъ за „ака-